

dagen, hvis der ifølge aftale skyldes et bestemt beløb. Justitsministeriet har overvejet, om der, for at morarente skal kunne kræves fra forfaldsdagen, bør stilles krav om, både at forfaldstiden er fastsat i forvejen, og at der skyldes et bestemt aftalt beløb. Hvis der ikke skyldes et bestemt aftalt beløb, kan det være vanskeligt for skyldneren at vurdere, hvor meget han skal betale. I Norge og Sverige har man imidlertid ikke ønsket at stille krav om, at der skyldes et bestemt beløb, for at morarenten skal betales fra forfaldstiden. Man har bl. a. henvist til, at der let kan opstå tvivl, om beløbet kan anses for at være bestemt i forvejen, og til at det er uklart, hvad der kan opnås ved at kræve, at beløbet er fikseret, da meningen ikke kan være, at rente ikke skal betales, blot kravet bestrides af skyldneren. For at undlade at stille krav om, at der ifølge aftale skyldes et bestemt beløb, taler også, at skyldneren, hvis han ikke har mulighed for at vurdere, hvor meget han skal betale, efter bestemmelsen i stk. 3 fritages for at svare morarente, indtil der er gået 1 måned efter, at fordringshaveren har meddelt ham de oplysninger, som er nødvendige for at bedømme kravet. Dette gælder, selv om der i forvejen er fastsat en bestemt forfaldsdag. Justitsministeriet har på denne baggrund ikke ment at burde stille forslag om, at morarente kun skal betales fra forfaldsdagen, hvis der skyldes et bestemt aftalt beløb.

Hvis løbedage er aftalt eller følger af særlig lovbestemmelse, må reglen i 1. stk. anses for fraveget, således at der ikke skal betales renter fra forfaldsdagen, hvis der sker betaling inden løbedagenes udløb. Løbedage må bl. a. anses for aftalt, hvis et gælds-brev lyder på betaling i (11.) juni eller (11.) december termin, jfr. gælds-brevslovens § 5, stk. 3.

Til stk. 2.

Hvis der ikke i forvejen er fastsat en bestemt forfaldsdag, skal morarente betales, når der er gået 1 måned efter den dag, da fordringshaveren har afsendt eller fremsat anmodning om betaling med angivelse af, at manglende betaling medfører forpligtelse til at betale rente. Med hensyn til begrundelsen for denne regel henvises til afsnit 3 i de almindelige bemærkninger.

Det er som nævnt i de almindelige bemærkninger ved køb i vid udstrækning sædvane, at der ikke beregnes rente, hvis betaling sker inden 30 dage, fra køberen har modtaget sælgerens regning. For at lette renteberegningen foreslås fristen imidlertid fastsat til 1 måned i stedet for 30 dage. En frist på 1 måned vil medføre, at der, uanset hvilket antal dage, der er i den måned, hvor fordringshaveren anmoder om betaling, skal betales rente fra måneds-

dagen efter påkravets fremsættelse. Da det efter det for justitsministeriet oplyste ved renteberegning er fast sædvane at sætte alle måneder til 30 dage uanset dageantallet efter kalenderen, kan det ikke antages, at en frist på 1 måned vil medføre nogen ændring i de betalings-sædvane, der har udviklet sig. I de norske og svenske love er fristen også fastsat til 1 måned.

For at opnå en præcis fastsættelse af, fra hvilket tidspunkt der skal betales rente, hvis betalingsanmodning f. eks. fremsættes den 31. i en måned, foreslås der i 2. pkt., en regel om, at rente i sådanne tilfælde skal betales fra den sidste dag i den følgende måned.

Fordringshaverens påkrav om betaling til et bestemt senere tidspunkt vil kunne udløse renteforpligtelse efter stk. 2. Der vil dog kun skulle betales rente fra det angivne betalings-tidspunkt, hvis dette indtræder mere end 1 måned efter påkravets fremsættelse. Hvis der f. eks. den 15. januar stilles krav om betaling den 1. februar, vil rente først skulle betales fra den 15. februar.

Et påkrav om betaling til et bestemt senere tidspunkt vil medføre forpligtelse til at betale rente, selv om det fremsættes inden forfaldsdagen. Dette gælder dog kun, hvis fordringen er forfalden på det tidspunkt, hvor skyldneren ifølge fordringshaverens påkrav skal betale.

Fordringshaverens påkrav efter stk. 2 kan også fremsættes mundtligt. Fordringshaveren vil dog have bevisbyrden for, at der er fremsat et påkrav, som opfylder lovens betingelser. Det vil derfor være mest tilrådeligt at afgive et skriftligt påkrav.

Påkravet skal for at udløse renteforpligtelse indeholde angivelse af, at manglende betaling medfører forpligtelse til at betale rente. Størrelsen af det skyldige beløb og renten behøver ikke at være angivet i påkravet. Hvis skyldneren ikke har mulighed for at vurdere, hvor meget han skal betale, fritages han imidlertid efter bestemmelsen i stk. 3 for at betale rente, indtil der er gået 1 måned, efter den dag, hvor han blev i stand til at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at bedømme kravet.

Renteforpligtelsen indtræder 1 måned efter, at anmodning om betaling er afsendt eller fremsat. Af praktiske grunde har man valgt at lægge vægt på fordringshaverens afsendelse fremfor skyldnerens modtagelse af påkravet, således at man i almindelighed kan benytte den dato, der er angivet i påkravet, som udgangspunkt for beregningen af 1 måned fristen. Risikoen for, at påkravet forsinkes, vil efter den foreslåede regel komme til at påhvile skyldneren, hvis påkravet modtages inden fristens udløb. Hvis påkravet efter afsendelsen forsinkes mere end